

De groene wetgeving (Flora- en faunawet) toegelicht

Deel 6: de jachthouder als huurder (vervolg)

We lazen in de vorige aflevering over de jachthouder als huurder. De basis daarvoor vonden we in artikel 33 onder d en 34 lid 1 van de wet. We zagen ook dat deze huurder het genot van de jacht geheel of gedeeltelijk kon verhuren aan een ander, mits bij

een schriftelijke en gedagtekende huurovereenkomst. De basis daarvoor vonden we in artikel 33 onder e en 34 lid 2 van de wet. Zowel de eigenaar, (erf)pachter, vruchtgebruiker of beklemd meier als de huurder kunnen verhuren aan een ander.

In een jachtveld kunnen niet meer dan twee jachthouders zijn.

Deze aflevering

In deze aflevering wil ik nog wat verduidelijken ten aanzien van 'wederhuur' en de 'overige' eisen die gesteld worden aan de jachthuurovereenkomst. De aandachtige lezer zou na het lezen van deel 5 in Dier & Milieu 2009/6 kunnen denken dat ik met de toelichting op artikel 34 lid 1 van de wet heb willen zeggen dat er in een jachtveld wel zes jachthouders kunnen zijn. Immers er zijn zes wildsoorten (hoewel de jacht op vijf wildsoorten geopend is). Ik besloot met een zinsnede uit de Nota van Toelichting in Staatsblad 520/2000 bij het Jachtbesluit waarin de toenmalige staatssecretaris van LNV stelde: *'dergelijke overeenkomsten kunnen slechts gesloten worden met betrekking tot de diersoorten, die in artikel 32 eerste lid, van de wet, zijn aangemerkt als wild.'* Niets is minder waar en dat zal ik nader toelichten.

Houtduif: een van de zes wildsoorten

Nooit meer dan twee jachthouders in een veld!

Uit de Memorie van Toelichting (MvT) blijkt duidelijk dat de wetgever niet heeft gewild dat het jachtrecht teveel versnipperde. Was er in de Jachtwet geen limiet aan het aantal jachthouders per veld, omdat de tekst van het betreffende artikel (artikel 6 lid 1 en 2 Jachtwet) sprak over *'aan anderen afstaan'*, in de Flora- en faunawet blijkt duidelijk, mede door de MvT, dat de wetgever niet heeft gewild dat er in een jachtveld meer dan twee jachthouders zijn omdat dit *'de samenhang in de uitvoering van wildbeheer niet ten goede komt'*. Aldus de toenmalige Minister van LNV. Zowel in artikel 34 lid 1 als in lid 2 van de wet wordt gesproken over *'een ander'*. Dat kan een natuurlijk persoon maar ook een rechtspersoon zijn. De eigenaar, (erf)pachter, vruchtgebruiker en beklemd meier mogen het jachtrecht geheel of gedeeltelijk verhuren aan een ander. De huurder mag het deel dat hij gehuurd heeft (ook al heeft de huurder een gedeeltelijk jachtrecht) *'slechts in zijn geheel'* verhuren aan een ander. Hij mag het dus niet gedeeltelijk verhuren! Deze huurder heeft in dat geval ook nog eens de toestemming van de verhuurder nodig. De wetgever wilde de grondgebruiker niet opzadelen met een ongewenste jachthouder. In een jachtveld kunnen dus niet meer dan twee jachthouders zijn. Deze conclusie wordt ondersteund door de uitleg van de toenmalige Minister van LNV in zijn Memorie van Antwoord, in

de Tweede Kamer ontvangen op 13 juni 1996. Hij schreef daarin: *'...daartoe is geregeld dat het recht op het genot van de jacht slechts eenmaal kan worden verhuurd.'*

Waarom moet de jachthuurovereenkomst voldoen?

We hadden in de vorige aflevering al gezien dat artikel 34 lid 1 en 2 van de wet regelt dat de huurovereenkomst schriftelijk en gedagtekend moet zijn. Dat is duidelijk genoeg. Mondelinge huurovereenkomsten zijn niet geldig. Verder regelt de wet zelf niet waaraan een jachthuurovereenkomst moet voldoen. Artikel 2 van het Jachtbesluit regelt de minimale looptijd van zes jaren en de maximale looptijd van twaalf jaren. Let op: artikel 1 onder e van het Jachtbesluit wijst bij de definitie 'overeenkomst' alleen naar artikel 34, eerste lid, van de wet. Dat betekent dat een overeenkomst van 'wederhuur', zoals bedoeld in artikel 34 lid 2 van de wet wel korter mag duren dan 6 jaren.¹ Verder mag de overeenkomst geen beding van optie of verlenging bevatten.

Artikel 3 Jachtbesluit regelt de mogelijkheid om in de huurovereenkomst een afspraak op te nemen wanneer de Landinrichtingswet een jachthuurovereenkomst beëindigt. In de Nota van Toelichting bij het Jachtbesluit (Staatsblad 520/2000) staat: *'Betrokkenen kunnen dan afspreken dat de overeenkomst eindigt op het tijdstip dat de eigendom van de betrokken grond via de zogenoemde akte van toedeling in andere handen overgaat, zelfs al zou de duur van de overeenkomst daardoor korter blijken dan zes jaren. Indien een dergelijke afspraak ontbreekt, geldt de bepaling van artikel 35 van de wet, dat bepaalt dat bij eigendoms-overdracht van de grond, ongeacht of dit in het kader van een landinrichtingsproject plaatsvindt of niet, de jachthuurovereenkomst in stand blijft.'*

Let op de kracht van artikel 35 van de wet!

Jurisprudentie

Naast dit wettelijk kader kan de toezichthouder of opsporingsambtenaar ook gebruik maken van een bekend arrest van de Hoge Raad d.d. 12 februari 1957. Het viel mij op dat dit arrest in de verschillende boekwerken die ik raadpleegde steeds werd genoemd. De Minister van Justitie schreef naar aanleiding van dit arrest zelfs een aanwijzing aan de Procureurs-generaal (PG's) en liet de aanbeveling plaatsen in het Algemeen Politieblad 1957. Letterlijk citaat uit de aanschrijving van de Minister van Justitie d.d. 19 augustus 1957: *'Bij arrest van de Hoge Raad van 12 februari 1957 (N.J.1957, no.241) is bepaald, dat wil van een rechtsgeldige overeenkomst van huur en verhuur van het genot van de jacht, bedoeld in artikel 6 der Jachtwet, sprake zijn, deze*

een deugdelijke aanduiding zal moeten bevatten van het jachtterrein, waarop de overeenkomst betrekking heeft.'

De Minister van Justitie schreef dat hij doelde op de overeenkomsten waarin het aantal ha. grond, waarop het genot van de jacht is gehuurd of verhuurd, is vermeld, zonder dat op duidelijke en deugdelijke wijze is omschreven welke gronden dit zijn en waar deze gronden precies zijn gelegen. De Minister stelde dat overeenkomsten waar deze deugdelijke aanduiding van het jachtterrein ontbrak niet als rechtsgeldig konden worden beschouwd. Hij gaf zelfs opdracht om lopende overeenkomsten, die een deugdelijke aanduiding van het jachtterrein niet hadden, in overeenstemming met het arrest van de Hoge Raad te brengen, in ieder geval voor het nieuwe jachtseizoen, dat begon op 1 april 1958. De politie kreeg opdracht om na 1 april 1958 procesverbaal op te maken tegen diegenen die jaagden terwijl hun jachthuurovereenkomst niet voldeed aan het arrest van de Hoge Raad. De hoofden van plaatselijke politie kregen de opdracht om geen jachtakte te verlenen indien bij de aanvraag daartoe geen deugdelijke omschrijving van het jachtterrein aanwezig was.

Conclusie

De lezer zal natuurlijk begrijpen dat dit stukje nostalgie niet per definitie normatief is voor de handhaving anno 2010. De essentie van het arrest van de Hoge Raad blijft dat ons hoogste rechtscollege zich destijds heeft uitgesproken over de rechtsgeldigheid van een jachthuurovereenkomst. Of dit arrest van de Hoge Raad van 12 februari 1957 voor de huidige rechtspraak nog van kracht is zal alleen kunnen blijken wanneer een strafrechter zich moet uitspreken over een dergelijke casus. Mocht dit bij de lezer van ons vakblad bekend zijn dan hoor ik dat graag.

Tekst: H. Madern

*Naast het wettelijk kader kan de toezichthouder of opsporingsambtenaar ook gebruik maken van een bekend arrest.
(foto: H. Peeters)*

¹ Bron: Toelichting op de Flora- en faunawet (F05), uitgave van Koninklijke Vermande.

*Overeenkomsten waar een deugdelijke aanduiding van het jachtterrein ontbreekt kan niet als rechtsgeldig worden beschouwd.
(foto: H. Peeters)*